

Případ větrných visatců

1. část
Petr Jánský

*„V tom větru slyším povrzávat smyčku viselcovy oprátky!“
Zažité rčení lendorských sudích, předznamenávající hrdelní rozsudek.*

Černočerná noc tarského léta pohřbila temnou oblohu se čtvrtí měsíce v úmoru neobvyklou spoustou tušových mračen, která v podobách hrůzostrašných nestvůr štvál nebem od obzoru k obzoru nezvykle ostrý větřík. Ani ten však nemohl ochladit rozpálenou pokožku konšela Hnětela. Upocený tlust'och, navlečený do pestrobarevné haldy kýčovitě přezdobeného oblečení, zdolal tlápavými seskoky svých různobarevných škorní kratičké schody zadních dveří svého domu a ocítl se v Prasklině. Tak se ve vukolní Zlaté čtvrti přezdívalo úzkému, křivolakému, potemnělému světlíku, zpřístupňujícímu zadní vchod proslulé „vinárny“ U Růžové kytice ze všech podniků i domů tohoto bloku albirejské Zlaté promenády. Nedočkavě klusající měšťanosta si bezděčně otíral nalíčené tváře navoněným kapesníčkem, až měl úběl i růž až za karfiolovými ušima. Chutě se proplétal všelijakými zákruty, kouty a nárožími důvěrně známé stezky a nijak si nevšímal ani ostrého vánku, ani vukolní tmy a jejích stínů. Proto mu také docela ušlo, že jeden z těchto černých „přízraků“ opustil své zákoutí a začal ho neslyšně následovat. Zbývalo mu už asi jen pět kroků rovné cesty k oblému klenutí zdobených dveří Kytice a větrem rozkývaná lucerna nad ním už zalila jeho rozplizlou tvář krvavým purpurem, když rozevlátý přízrak upustil ze své lehce rozmáchnuté paže hrst mincí. Upocený bařtipán se s ulekaným zahýknutím otočil. „Který Kharův zpotvořenec...?!“ nedořekl.

Stříbrné peníze se cinkavě kutálely kočičími hlavami a vyhlášený zhýralec rozšklebeně zíral na temné zjevení.

„Ne...“ hlesl kničivě. Ve tmě užší části uličky se vyjímal vysoká, štíhlá postava zahalená kutnou, přepásanou povlávajícím podivným provazem. Její hlavu kryla černočerně prázdná kapuce.

„Ty-ty-ty-nne...“ pozdvihl tlouštík roztřesený ukazovák. „Ty nejsi!!!“ vyvriskl zoufale. Kapuce se pohnula, jak by měla zakrýt úsměv. Cinkot mincí dozněl, přízrakova pozdvižená pravice se zlehka snesla k jeho šedému boku a náhle zcela volná říza se zatřepetala v nenadále silícím větru. Tlouštík začal couvat. Ukazovák se mu tetelil.

„Ty-ty...!“ Rozevlátý rukáv se začal podél volného duchova pasu zvolna rozhoupávat. „TY JSI MRTVÝ!!!“ zavřeštěl mužík.

Kapuca se pohnula, jako by měla odkrýt úsměv. Paže se rozhoupávala vpřed-vzad víc a víc a jako by jí při tom doprovázel svist jejího vlastního větru...

„POMÓÓÓC...!!!!“ Ječící tlust'och se vrhl ke spásným dveřím... Vlající pravice se kmitla nad kapucou...

Švih – PRÁSK! „Ejch...!“ Svist...TRH...! *Křup.*

Rytíř Vojdar Burdýř, právoplatný pátrač albirejského královského soudu, upustil-odhodil cíp funebrácké cely zpět na dvoubarevné škorně, „podložené“ dolním schodem zadních dveří vyhlášeného hampejzu.

„Máte něco?“ Narovnal se v zádech a sklonil svou vousů i vlasů pečlivě zbavovanou hlavu z její dvousáhové výšky ke dvěma klečícím elfům, z nichž první cosi kutil u odkryté hlavy vypaseného nebožtíka a druhý v předklonu obhlížel okolní dláždění.

„Nhic cho bhysme bhyhli nheřhekli huř thřikhrát!“ Huhlal první z nich do své nosaté masky z ohledávačského kornoutu, plného vonné silice a očištného louhu. „Thypické oběšhení...“ Otáčel mrtvole bradu s obratností a jemností, která při tloušťce palčákovitých rukávů jeho neforemného zakuklení z octované houně právem udivovala.

„...bez oprátky,“ dořekl rozměrné dlaně mrzutě mnoucí rytíř.

„...A taky *úplně* beze stop!“ dal se slyšet druhý elf, křepce vstávající od nároží blízkého domu. Oblečený měl zelený lovecký šat takového střihu, že by v něm od minuty mohl vylézt na komediantské jeviště a hrát Ralbina Zbojníka. „Máš čest zahájit svou čerstvou kariéru čtvrtým případem *větrného visatce*,“ dodal ještě zelenáček a prohrábl si hřívu plavých kadeřů.

„Hm!“ nedocenil rytíř radost městských klevetníků, vypravěčů, všudebylých vševědů a hlasatelů. Jeho osobně tohle neblahé pokračování proslulé „mordovačky“ skličovalo. „Díky R’Kuere!“ opáčil ještě.

„Thak – si to tak neber, Vojde!“ Stáhl si vstávající ohledavač „kornout“ i s vycpávanou kapucou svého hábitu a odkryl tak hlavu, navlas podobnou stopařově. Jeho mlčenlivý a navlas stejně zakuklený pomocník, jinak hobití ranhojič Papín, obratně zapnul kabelu s nástroji a pokynul chlapům s nosítky. „Nemůžeš za to, že ten zmetek nenechává stopy, dokonce ani astrální.“ Pokývl elf směrem k opodál stojícímu chlapíkovi v tóze pošíte hvězdnou mapou. Pak mrkl na funebráky, jestli obkreslenou mrtvolu odnesli bez toho, aby obrazec podupali.

„Hvězdnatého“ človíčka, kroutícího lysou hlavou a pohlížejícího na odnášenou mrtvolu skrz čočky a obruče složitého astrolabu, si rytíř nevšímal, ale obrazotvornost mu už malovala ten rambajz, kterým ho počastuje sudí Rudyjat. „*Čtvrtý případ! Patricijský konšel! Zkušeni podřizeni! Žádné stopy?! Žádné výsledky?! To znamená jediné - ŽÁDNÁ PRÁCE!*“

Ostatní pátrači ho mockrát varovali před tímhle jeho vzteklým heslem. „Travušič!“ zaslechl najednou plešounův hlas a rád se z úvah vytrhl.

„Cože?“ Ohlédl se. „Kdo? Co?“

Elfi dvojčata stála před astrologem a spolu s mastičkářem i ostatními pomocníky usilovně předstírala zájem o hvězdopravcovy řeči.

„Říkám, že pomoci by vám mohl pan Milijan Travušič! Kolega s vlastním laboratoriem, tady nedaleko.“ zaradoval se tloušťík nad důstojníkovým zájmem a snažil se vypadat ještě důležitěji než obvykle. Burdýř v duchu zaúpěl. Další komediant, sprážený s tímhle šarlatánem, napadlo ho okamžitě. Ale magie i astrologie byly v celém Almendoru platnými veličinami a služby královských magiků zatím držela armáda. Měl tedy formální nárok obrátit se na placené řemeslníky – a oddálit tak cestu za Rudyjatem Okujem. Přikývl.

Kdykoli se manželé Travušičovi vydali na korzo Zlatou promenádou, takto hlavní albirejskou ulicí, objevil se tam dokonalý obrázek rodinného štěstí. S povinnou nákladností, ale též s nebyvalou mírou vkusu oblečený pár doprovázeli vždy nejméně dva sluhové a nejméně tři služebné. Zatímco muži se ve své službě obvykle „dělili“ o rozložitý slunečník a rozměrný vějíř, ženy se spolu s paní Nerenou střídaly v péči o některé z jejich trojčat. Paní byla růžolící usměvavá hnědovláska s pěkně zaoblenou postavičkou a párem neposedných copanů, která v každyčké své garderobě dokázala obdivuhodně snoubit nejen vkus a přepych, ale i vzdušnost a útlocudnost. Pan Milijan, nijak neskrývající svůj plavenský původ, byl naopak vyšší, asketicky štíhlý muž s úzkým bledým obličejem, na kterém se pozoruhodně doplňovala špičatá bradka bez licousů s ostře úzkým klínem hladkých vlasů na aristokraticky klenutém čele, podloženém párem svítivě žlutých očí. V jakémkoli jeho zevnějšku zřídka kdy chyběl dlouhý černý plášť, kavalírsky nadzdvihovaný pochvou kordu s pečlivě přidržovanou a i lemem pláště zaobalenou hlavicí. Plášť ovšem, při své lehkosti a vysokánském, výztuhou zdviženém límci, sloužil spíš k ochraně před slunečním úpalem než k čemukoli jinému. Služebníci byli tišší, decentní lidé a děti, Malijan, Milijin a Eveta, byli roztomilí, tříletí drobečkové. Tento obrázek se také naskytl rytíři-pátrači Burdýřovi, když se v onom

památném pozdním dopoledni poprvé v životě s Travušičovými setkal. Oni naopak mohli, krom jeho dvousáhové výšky a „kuželníkovité“ hlavy, obdivovat sošnou atletičnost zteplého těla, vojnou poznamenanou elegancí oblečení a v modrých očích pak konečně postřehnout bytostně nepřehlédnutelnou upřímnost, podbarvenou bystrým rozumem a zřetelnou zvědavostí. Paní jako by už při pozdravu správně uhodla pátračovy úmysly a diskrétně se vzdálila i s dětmi a většinou služebnictva.

„Co pro vás mohu udělat, pane důstojníku?“ otázal se medikus-lékař, mastičkář, bylinář, zlatoděj-alchymista, okultista, věštec, hvězdopravec-astrolog a šachista Travušič kultivovaným obratem. Vnímavý Vojdar okamžitě postřehl malebný tón hlasu i líbivou melodii učencovi mluvy. Od zaslechnutí – rozený řečník.

Ten muž neměl jen uhrančivý odhalující pohled, ale i cvičením protřelé hrdlo a obratný jazyk. Po přízvuku nebylo ani stopy. Krátce mu tedy vyložil situaci a nabídl běžnou smlouvu. Na městerského hvězdopravce, který tiše zmizel dřív než paní Travušičová, se raději neodvolával, ale bylo to marné.

„Luskan Gytyr mě podstrčil, že?“ pousmál se Plaveňan dobrácky a pomalu zdviženou pravicí promnul povislou špičičku hustého knírku. Sluha s vějířem maličko pozdvihl dlouhou násadu svého nástroje.

„Tak vraždy říkáte? Hmmm... Dobrá! Rád pomohu albirejské spravedlnosti, ale pojd'me raději na nějaké příhodnější místo.“ Rozhlédl se po pestrobarevném davu měšťanů a cizinců všude kolem. „Rád posloužím svým domem.“

Dům „U Tří Lun“ stál sice na „nesprávném“ břehu řeky, ale nepostrádal určitý druh okázalé elegance, kterou obdivuhodně zapadal mezi ostatní domy nábřeží Malé čtvrti, jež zároveň velice nenápadně převyšoval. Dva oblouky jeho podloubí nesly hned dvě trojice kolečkových oken obou pater i zídku falešného nadpodlaží, která kryla tři hřebeny břidlicových střech stavby. Démonicky tvarované chrlice tu nesměly chybět a právě ty obdivuhodně předznamenávaly podobu mázhauzu, kde se oba muži pohodlně usadili.

Prostor, věnovaný v podobných domech obvykle řemeslnické dílně, měl zde vzhled i úlohu rovnou pravé rilonské kužárně.

Jako by ty kamenné hlavy v podobě pouštních draskan zkoušely svými otevřenými tlamami do ulice vykřičet, že koberci vystlaná a na stěnách pokrytá síň je průhlednými závoji a průsvitnými závěsy prověšená skrz naskrz a plní se tak barevným příšeřím, provoněným hned několika zdobenými vykuřovadly z bronzové slitiny.

Sedělo se tu na polštářích, futonech nebo taburetech a lehké občerstvení služebnictvo tiše servírovalo na nizoučké stolečky. Přinejmenším Vojdar toto malé osvěžení nutně potřeboval. Překotně lokal neslušně velké doušky granátové šťávy a usilovně se snažil nedat najevo šok. Šok, který mu způsobilo poznání, že Travušičův plášť má více účelů než jen chránit před sluncem, větrem a deštěm. Když ho totiž astrolog s bezděčnou nenuceností předal služce, ukázalo se, že zdobenou hlavici dobrého kordu kavalírsky přidržuje nikoli dlaní levé ruky, nýbrž ocelovým pařátem o třech hácích.

„Promiňte mi, prosím, dávno jsem uvykl a zapomínám... Mnohými to otřásá...“ omlouval se učenec a přidal i neblahou, ale dávnou vzpomínku na šerého vlka, který ho kdysi v Umrličím království o levou ruku připravil. Sám pak rychle převedl řeč zpátky k případu. Rytíř mu za to byl vděčný a jen co dopil, spustil:

„Vaše služby by se týkaly teď už čtyřnásobné vraždy.“ Pátrač odložil pohárek a usilovně přemáhal třas rukou i hlasu.

„Hm...ano, zaslechl jsem už cosi, je to zajímavé... Co konkrétně byste potřeboval?“ pokývl Plaveňan, s levicí diskrétně přitisknutou ke staženému boku.

„Vlastně cokoli,“ usmál se pátrač nevesele. „Jakoukoli informaci, vědomost, věštbu...“ Rozhodil bezradně rukama.

„Mno, můžete mi o těch vraždách něco povědět?“ dal se Milijan slyšet.

„Jistě!“ Zalovil Burdýř ve vnitřní kapse kazajky a vytáhl roličku pergamenů. „Oběti jsou tedy čtyři...“ zalistoval „...a bez přísahy mohu prozradit toto.“

Vytáhl arch. „První oběť, prý jistý Rakýř, snad cosi jako náčelník zdejších žebráků. Jeho případ je nejméně důležitý, ale nejvíce komplikovaný a nejasný. Dlouho nikomu nechyběl a mrtvola dlouho ležela v kanále, který ji nakonec sám vyplavil za městem. To asi tak přibližně po půl roce od smrti, takže se našel před měsícem, jako oběť v pořadí třetí. Stopy nezbyly vůbec žádné. Motiv neznáme.“ Obrátil list.

„Hm, první vražda asi před půl rokem,“ podal si Travušič diskrétně pohárek sladkého čaje.

„Dobrá! Pokračujte, prosím.“

„Ano jistě. Druhá oběť, urozený pán Abruš Lukys, důstojník ve výslužbě, hrdina od Písečné louky, právoplatný příslušník lendorské alمندorské šlechty.“

„Hm!“ Upil Milijan.

„Zavražděn před čtyřmi měsíci, a to přímo v atriu svého vlastního domu zde, tedy za řekou, ve Zlaté čtvrti, který po smrti manželky obýval sám jen s odvěkými – a prověřenými – sloužícími. Ti tělo objevili asi hodinu před úsvitem, zhruba tak hodinu po smrti, a ihned uvědomili úřady. Stopy prakticky žádné, motiv neznámý.“ Výklad přerušilo kolébatvé přitřepání malé Evety a její samozřejmě vyhoupanutí se do otcova klína. Burdýřovi zatrnulo, když viděl, s jakou samozřejmostí a obratností se přitom dívka přidržela tatínkova háku.

„Smí! Šedivý!“ Zabroukala přitom málem vítězoslavně.

Burdýř raději rychle vstrčil nos zpátky do listin. „T-třetí oběť...“ Polkl. „Jijan Vobrýř, jeden z nejbohatších kupců města a významný činitel Zlatého kruhu!“

„Ahá,“ protáhl učenec s obdivuhodnou směsí soustředěnosti i mazlivosti a rozněžněle dcerku podepřel, aby se po vyhlédnutém talířku s datlemi mohla natáhnout zcela bezpečně.

„Sama!“ Mňoukla holčička spokojeně, když se alabastrové misky úspěšně zmocnila.

„Zavražděn přede dvěma měsíci, těsně po skončení vlastní zahradní slavnosti. Beze stop, bez motivu. Nu, a čtvrtá oběť...“ rozdýchl se pátrač.

„Livan Hnětel, významný koňsel albirejské městské rady!“ dořekl usmívající se Plaveňan, zdvíhaje z dcerkou nabízené misky zlatavý plod.

Vojdar málem upustil listiny na tácek s kokosem.

„JAK TO VÍTE?!“ vyhrkl hlasem, ve kterém se neméně interesantně mísilo ohromení s podezřením téměř útočným.

I s datlí v ústech se astrolog zapitvořil ve zdařilé parodii mystična. „Hvězdy mi zářným zjevením úradek osudu vyjevily...!“

Dívka se zahihňala, Burdýř flekl listinami o stolek. „Nechte si to!“

„Ale ovšem, pane důstojníku, ovšem, promiňte!“ Smál se mudrc. „Víte – kdysi jsem chtěl být hercem a mé řemeslo trochu teatrálnosti občas vyžaduje. Navíc – utajení takové noviny je pustá iluze a ještě k tomu, prozradím vám, jeden podomek z Kytice se uchází o naši komornou!“ nepřestával se usmívat.

Evetka na jeho klíně byla očividně spokojena a k důstojníkovi s rozkošným úsměvem zdvihla misku s datlemi. „Chce pán?“ zažvatlala. Vzal si.

„Co ty vraždy spojuje – kromě přesného dvouměsíčního intervalu spáchání?“ neopouštěla učence dobrá nálada. Dotčený rytíř trochu upjatě připomněl, že bude třeba přísahy, a Milijan mu rošťácky oplatil, že podpis smlouvy by taky neuškodil. Přesto ale maličko přeladil do formální věcnosti. Prokousli se otravnými formalitami podpisů i pečetí a usmíření se vrátili k práci. Dívka zatím odběhla za maminkou.

„Jediná odhalená spojitost, vedle té časové pravidelnosti, spočívá, bohužel neprůkazně, ve způsobu smrti!“ upokojil se už docela šlechtic.

„Hm?“

„Oběšení bez oprátky, pane!“

„Tak?“

„Ano. Typické. Podvrknutí krční páteře s přelomením kostního hrotu mezi druhým a třetím obratlem, zduřelé uzliny, prolomený ohryzek, jazylka, škrťící rýha... Jak od mistra popravčího! Ale škrťidlo nebo smyčka...“ pokrčil rameny. „Nikdy nikde. Ani zavěsit by ji nebylo kde – tedy, co vím a co se dalo najít v zápisech.“

„Hmmm...!“ Udělal věstec a napůl bezděčně promnul tvář i bradku.

V zadumání vstal a s bradou na prsou vykročil na nekonečnou pout' od závěsu k tapisérii a zpět.

Řekněte mi, pane...“ zamrmlal po chvíli. „Vy tenhle případ nešetříte od začátku, že?“

„Ne,“ ošil se holohlavý mladík. „Vraždy začaly už na samém sklonku vzpoury Orlich poutníků a já jsem v úřadu sotva měsíc, takže...“

„Hmmm...“ Travušič zvolna obešel stolec s pečivem. „A původně jste byl voják.“ podepřel si dolní ret nehtem palce.

„Ano, od šestnácti. Třikrát vyznamenaný stopař jízdních zvěďů,“ neodepřel si rodilý Lendořan a veterán protirebelantského tažení svou špetičku ješitnosti, ale instinktem pobídnutý zdravý rozum se přihlásil o své. „Proč se ptáte – a jak to vůbec víte?“ prohodil jakoby nic.

Milijan se usmál: „Vědomosti o vás mám díky svému přátelství s vaším bývalým velitelem a co se týče případu, inu, kdybyste ho šetřil od začátku, nebo měl delší pátračské zkušenosti, tak byste si přinejmenším jedné další spojitosti mezi oběťmi všiml už dávno!“ zastavil se nad Burdýřovým taburetem. „Ti muži tvoří tak zvaný *neviditelný náhrdelník*,“ prohlásil.

„Co?“ nechápal šlechtic.

Mudrc vstrčil hák za záda, vztyčil napjatý ukazovák a na nové cestě od stolku s ovocem k hromadě polštářů zahájil výklad.

„Abruš Lukys, šlechtic ze staré školy a opěvovaný národní hrdina, představoval známosti se správnými lidmi na všech správných místech.“ Podal si a začal v dlani pohazovat velký kešu ořech. „Jijan Vobrýr byl zase nezbytně nutná fůra peněz a neméně důležitá spousta figlů a možností, jak s nimi zacházet, manipulovat a nakládat.“ Rozloupł ho a maně vhodil do vykuřovadla.

„O jeho záštitě a podpoře mocnou organizací ‚Zlatého kruhu‘ nemluvě.“

Promnul si bradu. „Livan Hnětel zase představoval přímo ideální post pro jednání s úřady. Konšel městské rady je právě tak dost vysoko na to, aby měl přístup do těch správných dveří, a příliš nízko na to, aby ho kanceláře opravdu významných, tedy královských úřadů braly vůbec na vědomí.“

Výklad přerušil tichý příchod samotné paní, která s přirozenou elegancí a s milým úsměvem uložila na rozměrnější stolec táč se zlatě lesklými nádobami jemně tepaného servisu. Podmanivým aroma kadidel a parfémů se zřetelně pronesl sytý odér skořicové kávy a před oběma muži se objevily drobounké kouřící šálečky v mosazných stojáncích. Jeden po druhém poděkovali tichým kývnutím a posloužili si. Stále tichá dáma odplula do hlubin závěsů.

„Nu a ten, ten... Rakyč, chci říct, Rakýř, ten představoval spojení. Tajné spojení, tedy. Spojení s jinými i mezi nimi navzájem. Víte, žebráci jsou všude, a tak je lidé i při přímém spatření přestávají vnímat. Jako by vůbec nebyli. Oni se tak dostanou skoro všude a vidí a slyší proklatě dobře. A protože mají svůj vlastní stav a v tomto svém stavu svůj řád, mohou spolupracovat!“ Ukázal prázdným šálkem a odložil ho. „Jako samostatná a často velmi účinná síť, věřte mi,“ pronesl a dodal s naposledy zdviženým ukazovákem.

„Ti čtyři, říkám vám, byli tak zvané *klenoty neviditelného náhrdelníku*, tedy tiší společníci v nějakém pořádně velikém a hromsky nezákonném podniku, uvidíte.“

Vojdar Burdýř jen koukal a koukal, ani nedutal. V duchu se ale upřímně a hluboce styděl. A čím víc o tom všem přemýšlel, tím horší to bylo.

Zkušenější kolegové, kteří ho do úřadu uváděli a kteří mu pak taky víc než ochotně přenechali horký brambor tohoto ošemetného případu, často opakovali varování, že totiž prý

nejzřetelnější a nejsamozřejmější stopy, fakta, vodítka a souvislosti se nejsnáze přehlédnou, ale zažít to ve skutečnosti, to byla jiná.

Hrdina vítězné války dočista schlípl i s poloprázdným kalíškem v rukách.

„Já hlupák,“ zašeptal bezhlasně, ale přesto zřetelně.

„Jen si nevyčítejte!“ zasáhl honem Milijan, když viděl tu sklíčenost.

„S tím, co jste mi řekl o dřívějších případech, se domýšlím, že věc má ve vás už několikátého vyšetřovatele, a to nepočítám dobu, kdy ve městě panovalo bezvládí!“

Přisedl těsně k němu a poklepal ho po rameni: „A vy jste alespoň první, který se přišel poradit!“

Zkroušenému mladíkovi třesklo poslední slovo v hlavě jako blesk.

„Poradit... „Porada!“ vyjekl hlasitě.

Vyletěl na nohy jako střelený, tak-tak, že něco nerozbil.

„Kolik je hodin?!“

Vyhrkl zoufale a ještě zoufaleji se rozhlížel po nějakém časoměřiči.

„Poledne,“ pronesl klidně mudrc, kterému došlo, co se děje, a s pochopením pro vyšetřovatelovy strasti s úředním řádem posloužil svým neomylným citem pro denní dobu.

„U všech démonů – teď mám podávat hlášení,“ zaskučel Almendořan a hrnul se směrem, kterým tušil východ.

„Půjdu s vámi!“ zvonil pán domu na služku.

„Přísežná smlouva mi v případě propůjčuje postavení královského úředníka!“

Obouval se, připínal kord, oblékal plášť.

„Dva opozdilci na jedno soudcovské hromobití – to už se snese,“ smál se ještě.

Vojdara jeho veselý klid nakazil, až se zasmál taky.

Vyrazili.

Vyšetřovatelský úřad zastávající šlechtic a voják Vojdar Burdýř rázoval se svým novým společníkem městem, až se jim za patami prášilo. Nejkratší cestou mířili k soudní budově s Okujovou úřadovnou a zbývající dech věnovali poznámkám a připomínkám k případu. Slova dávala slova, myšlenky se třibily a oba muži, donucení ke spěchu, si začali spěšně i rozumět.

Bystře pochopili, že se znamenitě doplňují, a oba též vytušili slibný náznak odlišné, ale sympatické povahy toho druhého. Probrali, co všechno už vědí a čemu z toho rozumí, pak všechny ty, kteří by mohli něco užitečného vědět a které bude třeba vyslechnout, a nakonec ty, kteří by jim mohli poradit v tom, čemu z věděného ještě nerozumějí a co ještě nevědí.

O odhalené stopě s pravděpodobnou spojitostí obětí nakonec začali málem až žertovat.

„U všech všudy, bylo to tak samozřejmé a tak to do sebe zapadalo, že by se to mohlo rýmovat,“ cenil zuby vyholený veterán, když překračovali práh rozměrné brány palácové budovy, znamenáné almendorským erbem i Lamiusovým znakem.

„Jen na to začít psát verše,“ uculoval se na oplátku jednoruký alchymista, když se ocitli na hladkých dlaždicích podlahy chodeb soudního areálu. Hned se tak ocitli ve věčném víru zdejšího mumraje osob a postav, šlechtických, úřednických i jiných. Ten stál tuhle, ten šel támhle a každý se pokoušel vypadat honosněji a významněji než ten druhý.

Oni se sem zoufale nehodili. Chyběly jim volány, krejzlíky, krajky i kokardy a dokonce ani nečpěli žádnou voňavkou nebo pečetiním voskem.

Jen tak-tak, že se tou fůrou pestrobarevných plášťů, talárů, baretů, klobouků, tabardů, kyrysů a ozdob všeho druhu dokázali nakonec proplést a protlačit až na žulové schodiště, vedoucí do patra.

„Uf,“ vydechl Travušič, když to měli za sebou, a nebylo to zadýcháním.

„Mně to povídejte,“ neodpustil si Vojdar a mířil ke dveřím, které už i po velmi krátké službě velmi dobře znal.

Byl to vchod do království soudcova osobního písaře Ignece. Regály s lejstry vyložená místnůstka byla též jedinou povolenou cestou do okázalé pracovny Jeho Ctihodnosti Rudyjata Okuje.

„Napřed mi vynadá, že jsem tu spojitost neodhalil už dávno, pak bude křičet, že očerňuji zemřelé městské dobrodince, s vlivným příbuzenstvem k tomu, a nakonec... Nakonec mě vyžene, protože k tomu jistojistě najde nějaký dobrý důvod, tedy soudce, myslím,“ smál se Burdýř. „Ignece je správný patron,“ prorokoval a prozrazoval ještě bývalý zvěd, když bral za kliku.

Ale ten den asi dával své černé požehnání sám temný pán falešné fortuny, chtivý Sarapis.

„Vítej, kamaráde!“ zahalekal od psacího pulpitu v koutku těsné místnosti pohublý čahoun, navlečený do zplihlého černého baretu, úctyhodně dlouhých, šedých nohavic a přespříliš rozměrného kabátce, který musel bývat kdysi dávno talárem.

„Jak se daří – a koho mi to vedeš?“ Kráčel jim svou čapí chůzí v ústrety. Na nepřehlédnutelných rtech sympatického obličejce mu pohrával kamarádský úsměv. „Co vás ke mně přivádí?“ Napřahoval svou dlouhatánskou ruku, která se v širokém rukávu kabátce ztrácela stejně jako každá jeho tenoučká noha v jedné z obrovitánských, zahrnutých škorní.

„Nu, co by!“ pokusil se Almendořan úsměv oplatit šířkou aspoň srovnatelnou. „Služba a ve službě hlášení pro našeho ctihodného pána!“ Upřímně stiskl chladnou tenkou dlaň s dlouhými, kostnatými prsty.

„Ho hó! To je hned vidět, žes tu pořád ještě nový!“ zasmál se ten archivářský brk ještě srdečněji a jedním rázem vykouztl odněkud dvě malé seslice.

„Račte se prosím posadit, všechno vysvětlím... Eee – představíš nás?“ Přistrčil jim židličky a upřel pohled z přítele na učence a zpět. „Jistě, promiň,“ uvědomil si pátrač a honem vyhrkl.

„Jeho Ctihodnosti osobní písař Ignece Revín, a zde, vážený a učený pán Milijan Travušič, jistě jsi už o něm slyšel!“ Rýpl si nakonec. Moc dobře totiž věděl, jak je všetečný písař háklivý na chvíle, kdy musí přiznat, že někoho nezná.

Jenomže tentokrát Vojdarovi sklaplo.

„Samozřejmě, že jsem již měl tu čest doslechnout se o věhlasných skutcích a velkolepých činech slavného lékaře, ošetřovatele, bylináře, alchymisty, spiritisty, jasnovidce, astrologa a šachisty, šlechtěného pana Milijana Travušiče,“ zarecitoval upřímně potěšený dlouhán a raz dva vytáhl velkou láhev.

„Posaďte se přece, jaká čest, radost a potěšení pro mne,“ brebentil málem pitvorně. „Pán se doufám neurazí, neodmítne a nepomyslí si o mně, že jsem pijan! Vojdar může dosvědčit, že u mne pije prvně, a to jen díky vám!“ Uvelebil se sám na vlastní třínožce pulpitu a nalil do nádobek, které by nezasvěcený měl za kalamářové lahvičky.

Vyšplouchnutý voják jen kývl, ale písař se rozhodl být opravdový kamarád.

„Kolikrát já si už říkal, který z vyšetřovatelů té... věci, ... bude mít tolik rozumu, aby vás oslovil, pane Travušiči, tedy, eee, tedy – jste tu doufám kvůli...“

„Visatcům?“

„Ano,“ pookřál Almendořan a mrknutím poděkoval za omilostnění.

Milijan prohodil cosi o své bezvýznamnosti a písařově přehánění, ten už ale stejně přecházel k dalšímu tématu.

„Tak abyste věděli, vážení,“ pozvedl hubeňour k přípitku a decentně ucucl. „Dnes jste tu zbytečně!“ Dohnul do dna. „Soudce tu není, na jeho osobní rambajz za nezdary a zpoždění s hlášením navrch si budete muset počkat!“

Mrkl na vysokánské přesýpací hodiny za svým pultíkem a hned vykládal dál:

„Je totiž poslední alden v měsíci, a to si dává Jeho Ctihodnost vždycky celých deset dní volno!“ Odložil pohárek. „Alespoň to tak tedy dělá celý ten půl rok, co jsem k němu nastoupil!“ Dodal a do široka si protáhl všechny, za pulpitem ztuhlé končetiny, takže místnost

na chvíli málem přepažil. „Případy se odkládají, náhlé, důležité a naléhavé věci jdou jinam a my děláme jen úředničinu!“ Plácl na štos lejster všeho druhu, div z pulpitu nespadly.

„To jsem rád!“ Vydechl Burdýř úlevou. Pít se mu ve službě sice nechtělo, ale Ignec dal dobrou správu, nalil zrovinka datlového s medem a navíc by se urazil. Upil, vypil.

Úředníček dolil.

Chvilku pak tlachali jeden přes druhého, když tu Ignec najednou prohodil: „Mimochodem,“ koukal sem, koukal tam, jako že nic, ale uši měl napjaté jako králík. „Neprozdrali byste mi něco?“ zaprosil. „Třeba, na co jste přišli,“ navrhl nevinně. „Vím, že o tom nesmíte mluvit, ale budu to pak stejně všechno zapisovat, tak...“ přidal ještě králičí pohled.

„Jakpak vás napadlo, že jsme na něco přišli?“ opáčil pobaveně Travušič.

„Nu, tedy, bez pochlebování,“ zaradoval se Revín. „Jenom kvůli najmutí by vás sem Vojdek přece nepřivedl, ne?!“

Rozmáchl se kalíškem vítězoslavně.

Všichni se zasmáli.

„Chytrý,“ přikyvoval učenec.

„Pan Travušič na něco opravdu přišel!“ prozradil bodře mladý vyšetřovatel, ale hned se taky rozhodl trošičku napínat a tajnůstkářit. To miloval. „Jenomže, Igneci, ta stopa se nám tak moc nelíbí, že se nám s ní za soudcem ani nechtělo a nechce!“

„Jó?“ sklopil zvědavý úředníček bradu na prsa, až se v sedě celý narovnal. Málem to vypadalo, že se odtáhl.

„Jo,“ pokývl pátrač. „Stopu, která se nám opravdu pranic nelíbí a pánovi se teprve líbit nebude,“ spustil mladík své silné dlaně na kolena a zaklonil hlavu tak, že na toho vyčouhlého kumpána z mokré čtvrti viděl a hleděl pěkně zpřima.

„Opravdu?“ Ignecův hlas klesl, asi jeho příslovečně proslulou zvědavostí, až někam do hloubky temného sklepení. Dlouhatánské ruce se mu přitom ve faldech kabátce zvolna zachruly a ošily jen což.

„Opravdu,“ pousmál se Almendořan a rozhodl se přestat s divadýlkem. „Ti zamordovaní fimfaróni nejspíš vespolek pekli nějakou nepravost, abys věděl,“ vyhoukl vesele a zhluboka si vydechl, jak se mu dramatický moment pěkně podařil.

Čekal, co Revín na to, ten ale najednou jen vzdychl, jakoby leknutím, a tleskl se do čela.

„Já hlupák!“ vyskočil, dlaň pořád na náhle uzarděném obličejí.

„Úplně jsem zapomněl, že ještě musím do pokladnice! Omluvíte mne?“ Rozhlédl se po nich, řinčivý kruh klíčů už v ruce.

„Ale jistě.“ Zvedali se oba, Vojdar s úsměvem, Milijan jakoby zamyšleně.

Uložili pohárky i stoličky a s mnoha spěšnými, ale kamarádkými pozdravy se vymotali na chodbu. Tam se rozešli každý jinam.

„Nu, přinesl jste mi štěstí na mou patálii se sudím a já vám to nezapomenu,“ pronesl ještě nad schodištěm vyšetřovatel.

„Jen ne dluhy,“ pousmál se stále zadumaný astrolog. „A když už jsme v té řeči závazků a povinností,“ pokračoval v převzaté řeči, „poledne za námi, co oběd?“

„Ale zvu vás!“ prohlásil pevně mladý Almendořan.

Plácl si a, sami nevěděli jak, poprvé si vyměnili ‚Milijana‘ a ‚Vojdara‘.

Na oběd, který si pak U Zeleného páva dopřáli, neměli dlouho zapomenout.

A neměli být jediní.

Byli zrovna v půli grilovaného selátka v kořeněném sosu a debatili ve vůkolním šumu krčmy o všem možném, když se dveře rozlehlého šenku s třeskem rozletěly a do vybílené síně s klenutým stropem vpadla živá, trebuchetová koule.

„Á, tady jsi!“ halekal bujaře mastičkářský pulčik a pomocný ohledavač Šťaviš Papín a už se k jejich stolu hrnul jako velká voda.

„A máš společnost! Prima! Hned se proslavím o něco víc!“ jásal přitom. Burdýř zbledl. Věděl, co bude.

A bylo.

„Tak abyste věděli, tramtadadá!, jdu si pro medaili!“ vyhlásil hobit a vyskočil na volnou židli. Vyřídilku ovšem nezaklapnul, naopak si podal ošatku s chlebem a sáhl po společném čepáku.

„Já totiž na něco přišel!“ Kousl si z krajíce, zhluboka zapil a nedokusem už přitom mával na sklepníka.

„Já, a ne ti elfí špicouškové, ha ha! Totéž, co páni, jen pořádnou mísu!“ ládoval se a poroučel zároveň, přičemž svýma ručkama ještě stačil ukázat velikost obstojné díže.

„Tak abyste věděli, šel jsem s tím posledním nebožtíkem do podzemní márnice a...“

Pronikavý hlásek zvučel klenutím a pár nejbližších hostů zvedlo hlavy. „...a pořádně ho obhlédl. To mi připomíná... Hostinský! Korbel pěnivého a dnes pěkně ohřátého! To na všechn ten led, co jsem musel odhazovat a prohrabovat!“ vysvětloval. „Já totiž nebyl líný a prohlédl jsem si i ty zbylé mrtvolky...“

Otočily se první obličeje od vzdálenějších stolů.

„...a přesvědčil se, že to, co jsem našel u posledního umrlce, přehlédli ti lesní koumesové u všech ostatních obětí! Ho ho!“ halasil vítězoslavně a s rozmachem do sebe ze džbánu mrskl takový lok, až bylo s podivem, že ani neukápl.

„A co že jste, prosím, našel?“ nepostřehl Travušič ani nelibé pohledy z okolí, ani varovný kukuč od Vojdara.

„Mňo, u toho žebráka si nemůžu bejt istež, kůži měl už moc vohnilou, ale...“

Lomoz krčmy se maličko zachvěl a zeslábl.

„...ale u ostatních vím docela jistě, že jim krkem nezakroutila žádná vobyčejná oprátka! Ha!“

„Cože?!“ Zapomněl rázem na zbytek hospody i Burdýř.

„Nu, jak to povídám,“ hmátl pulčik po přinášeném korbenu a nijak si nevšímal sklepníkovy sílící bledosti. „Elfíni teda nelhali, že ty mršiny maj stržený vazy a prolomený chřtány,“ lokal hobit pivo o sto šest. „To jo,“ otřel pěnu. „Jenomže,“ zvýšil už tak nepřeslechnutelný hlásek. „Ať už jim to udělalo cokoli, tak jim to, kromě oprátkový rýhy kolem celý šíje, udělalo ještě takovej divnej spirálovej šrám až skoro pod bradu! Jako šlinec nebo jelito to před uhnitím mohlo vypadat! A to konopná mašle nedělá, kdepak!“ Dohnul zbytek piva z korbele i vína z čepáku, jen poklička klapla. „A kožená nebo jiná taky ne! Tak, tak,“ uzavřel vítězoslavně Šťaviš.

„Tak, a dost!“ zahřmělo nad nimi, jen vyskočili.

Nad jejich stolem se klátilo vyšňořené chlapisko, ve tváři zelené jak špenát. Hostinská před dveřmi kuchyně k nim už taky mířila s očividným úmyslem zakročit, teď ale rozpačitě tékala očima mezi nimi a zezelenalým hostem v drahých šatech. Očividně nevěděla co si teď počít.

„Jak se můžete opovážit...“ zajíkal se muž. „Tak odporné zvrhlosti...“ sípal. „Veřejně...!“ pokoušel se rozkřiknout, ale jen se tím víc a víc zalykal.

„Tak pardón, promiňte, já se omlouvám, zapomněl jsem, to víte, otrlcovi přivyknutí umrlčímu řemeslu,“ vpadl mu do řeči Papín a ihned jednal. „Víte co? Pojd'te ten špatnej pocit něčím zajíst! To je na to nejlepší, věřte zkušenému!“ A vytasil se proti křiklounově zelenému obličejí špejlí, vytasenou z jakýchsi tajemných hlubin svého oblečení málem útočně. Na dobré čtvrtině tukem nasáklého dřívka visely kusy zaleželého špeku, přesmažené cibule a věci, jejichž si ani Milijan netroufl blíže odhadnout.

K dovršení všeho to celé strašlivě čpělo beraním lojem.

Vzrostlý parádník s tímhle před nosem jen vydal strašlivý zvuk, podobný vdechnutému zavytí, v mžiku se celý přebarvil ze zelené na šedivo, popadl se nejdřív za břicho, pak za ústa a už pádil z nálevny ven, co mu rozklepané nohy stačily.

Strnulý lokál sborově vybuchl uvolňujícím smíchem a taktiky i strategie znalý Vojdar se rozhodl proměněnou náladu okamžitě a beze zbytku využít. „Hospodo! Platíme – a stupičku

všem na odškodnění!“ křikl honem na ochotně přibíhající hostinskou a vyjeli z hostince i se Šťavišem ještě rychleji než jejich káratel se slabým žaludkem.

Mnohé, ba přemnohé domy i paláce města Albirea mohly ve svých hlubinách ukrývat učiněné labyrinty tajných a podzemních prostor a mnohé tak skutečně činily. Přimo ve velkém a slavném městě tak doslova bujela nepřeborná spousta všelijakých míst a zákoutí, ve kterých se mohlo nacházet a ukrývat téměř cokoli. A ukrývalo a nacházelo se v nich opravdu ledacos. V případě nenápadného měšťanského domu U Pestrého závoje mělo to cokoli podobu pravé změtí přepychově zařízených pokojů, komor a výklenků, decentně prosvícených nepočtenými lampami o měkkých plamenech a pastelově obarvených stínidlech. Návštěvníci a zákazníci tu posedávali a polehávali na prostorných pohovkách i měkkých kobercích a vychutnávali jak opojné nápoje, tak především dlouhatánské zdobené dýmky. Všechny tyto místnosti i jejich průchody, chodbičky a všelijaká schodiště byly přičiněním těchto usilovných kuřáků doslova prosceny těžkým, bělavým výparem sladké vůně a omamného účinku. Barevný závoj byl drogové doupe jako vyšitý a byl také hlavní a jedinou příčinou pravidelných dovolenek Jeho Ctihodnosti Rudjata Okuje.

Vysoký, kdysi atleticky stavěný muž s růžovoučkou pokožkou a s obličejem zdobeným úctyhodnými, vytočenými kníry, bezduše visel v barevných poduškách rozměrného divanu úplně beze cti a téměř bez oblečení. Veškerou jeho garderobou byla jen bederní rouška a dýmka, jejíž troubel už ani nedokázal udržet ve slintajících ústech. Před rozplizlým zrakem jeho vytřeštěných očí mámivě vlály neviditelné obrazy dávných zážitků a těstovité tělo na ně reagovalo křečovitými záškuby úzkosti a bolu. Do bohatých krůpějí hustého potu na jeho čele i tváři se kradmo proplížila první slza.

Mládí, víra, přátelé, opravdovost, upřímnost, dobrodružství - plakal pro odplývání těch obrazů.

Pak se ukázaly první zrady, pletichy, strachy, mihla se touha žít, kmitaly se další a další lsti, nepravosti i bezectnosti korunované pokrytectvím a nakonec, nakonec se všude rozprostřela otupělost spolu s přivyknutím. Přivyknutím podporovaným omamnými jedy. Sudí tiše plakal víc a víc. Nakonec se zjevila touha. Bezbrehá a nekonečná touha po zapomnění. Touha, která volala po dalších a dalších jedech, zaplacených zlatem.

Zlatem, přijatým za zradu. Zradu, na kterou toužil zapomenout.

Sudí vzlykl.

Zrada, kterou si vykoupil život, ho uvrhla nad propast touhy na své žití zapomenout.

Zbavit se ho...

Věděl, co přijde.

Cítil to.

Jenomže léta trápení a výčitek ho už dávno zbavila strachu.

Nebál se.

Naopak.

Zatoužil.

Rozkotaná mysl se vrhla z pomyslného srázu a on nesmírně a upřímně zatoužil.

Nekonečná spousta touhy po zapomnění ho naučila jedné věci. Opravdové, čisté zapomenutí se nacházelo jedině *tam*. Tam, kde jeho přičiněním, jeho zradou, skončil nejlepší a nejstatečnější člověk, jakého kdy znal.

Zatoužil a toužil.

„Grygane!“

Zaštkaly zpěněné rty do křečovitě přimhouřených víček.

„Prosím!“

Vzlykla ústa.

Oči se otevřely.

„Grygane!“

Lkající ústa se pousmála.

Stál tam.

Vysoký, štíhlý, zahalený svou dlouhatánskou, věčně rozevlátou kutnou, jen nepatrně zastřený jak bílým kouřem, tak barevnými světly.

„Grygane,“ nařikal zlomený muž. „Pomoz mi. Pomoz mi,“ žebrouil zbaběle a rozechvělé ruce se mu zimničně třásly v marné snaze prosebně se vztáhnout.

Kapuca tiše přikývla a tělo se zvolna neslyšně rozevlálo o něco blíž, směrem k němu.

Útlé ruce se mámivě pozvedly...

„Vezmi mne s sebou, Grygane! Vezmi mne k sobě! Pro Lamiusovo odpuštění, prosím,“ kvílela tichoučce ústa.

Kapuca opět přikývla, její hábit se zpolehoučka rozprostřel po zapoceneném těle... A zmámené oči se bezděčně a jasně zaostřily do jejích hlubokých útrob.

„Ty nejsi...“

Pozdě.

Zručné dlaně bleskově nahodily škrťící smyčku a zatáhly.

„Chráchch...!“

Do nejdelší smrti nedokázal sudí pochopit, natož vysvětlit to, co následovalo.

Sádelnatý trup a rozměklé údy, ničené po léta drogami, se jediným živelným hmatem vzepřely vražedné pasti škrťičova těla a neexistující silou jej odmrštily od sebe i s přervanou garotou.

„POMÓC!!!!“

Dravčím skokem se ječící tlust'och vrhl z lehátka do klenby průchodu – a sám tak vetkl hrot píd'ové jehlice hluboko do útrob svého letícího těla. Šedavá rukavice se nemusela ani pohnout. Jen pustila hlavici ocelového nástroje. Strnulý muž padl bez hlesu nznak. Druhého zakuklence už v mlhavém šeru ani nezahlédl.